

Ще ви приведа единъ примѣръ за изяснение на това. Въ врѣмето на българското робство, въ епохата на еничеритѣ, нѣкой си турчинъ даалия, пехливанинъ, завладѣлъ цѣла една мѣстность и турилъ цѣлото население въ страхъ и трепетъ. Кого дѣ хване бие, трепе, наранява и убива — съ това той навсѣкждѣ се хвали, че гяуритѣ плаши. Никой отъ мѣстното население не смѣялъ гласъ да издигне, всички се на Бога молѣли отъ това зло да ги избави. Всички мжже носѣли бѣлѣзитѣ на турския даалия. Но никой не смѣялъ глава да повдигне. Всѣки отъ страхъ своя яремъ носѣлъ. Единъ день минава прѣзъ това мѣсто младъ български овчаръ, спретнатъ и обутъ, съ кривакъ въ ржцѣ. Влиза въ една гора, съглежда го отдалечъ турскиятъ даалия и му извиква: „Ей гяуръ, стой! кой ти позволи тукъ да минавашъ?“ — „Азъ съмъ чобанинъ, стадо си прѣкарвамъ“. — „Я хвърляй тая тояга“. — „Но азъ ти я нося подаръкъ — тя е пълна съ злато. Моята баба ми каза, че дѣдо ми отъ рая я донесълъ. Тя никога не ме е лъгала и пжтя ми е управляла“. — „Гледай, тоя серсемъ гяуринъ какви глупости говори! Ще ти кажа азъ тебѣ отъ кой рай е излѣзла, отъ вашия или отъ нашия! На нея твоята глава азъ ще набуча“. Обаче, смѣлиятъ овчаръ, съ първия още замахъ сабята на пехливанъ даалия на двѣ строшва; отъ втория замахъ, дѣсната му ржка съвсѣмъ увисва; третиятъ замахъ лѣвия кракъ на двѣ прѣчупва, и пехливанинътъ даалия на земята се срутва. „На-ли ти азъ казахъ, че моята тояга всѣкога право казва, че отъ рая е излѣзла? Засега ти стигатъ тия три думи, които отъ нея научи. Богъ добръ плаща. Втори